

Elisa van Spronsen

Au pair

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Paris, je t'aime!

Het lukte Lot niet om stil te zitten. Ze was er gewoon veel te verliefd voor. Het liefst ging ze nu op de bank staan en heel hard van alles in het Frans roepen. Woorden die iets met liefde te maken hadden, zoals *bonjour mon amour* of *je t'aime* of *je t'adore*, of zo. Ze zuchtte even. Wat klonk dat toch romantisch. Veel beter dan 'hoi liefje', 'ik hou van je' of 'ik ben dol op je.' Gelukkig had zij een écht Frans vriendje. Met een échte Franse naam: Jee-Jee. En dan woonde hij ook nog in Parijs! Precies zoals het hoorde en precies zoals ze het had bedacht.

Vlak voordat de trein vertrok, had ze al wat gesprekjes aangeknoopt met andere reizigers. Gewoon voor de lol. Haar plan was namelijk zo briljant dat ze er de hele tijd over wilde praten. Een überhippe jongen, met de looks van een acteur, zei dat haar verhaal wel een film leek. Een geweldig compliment natuurlijk, en grappig dat hij het zei want dat vond ze zelf ook. Een omaatje vroeg of ze niet wat aan de jonge kant was. *Excusez-moi?* Ze was zestien, hoor! En een aardig meisje bleek óók half-Frans te zijn en een vriendje in Parijs te hebben. Van beroep was ie tuinman en ze hadden elkaar ontmoet bij een rozenstruik. In Parijs. Heel even had Lot een steekje jaloezie gevoeld. Je grote liefde tegenkomen bij een rozenstruik, dat zou zij ook wel willen... Maar goed, ze kon altijd nog een keer een wandelingetje met Jee-Jee door het park maken. Haar plan werd er niet minder briljant door!

Waarom dééd ze het niet gewoon?! Straks barstte ze nog uit elkaar van geluk. En er was verder toch niemand in de coupé. Ze schopte haar slippers uit en ging op het rode leer staan. Ze haalde diep adem en sprong een paar keer op de bank op en neer. Het leek wel een trampoline, zo lekker veerde het. Het plafond kon ze makkelijk aantikken. ‘Ik heb zo’n zin!’ schreeuwde ze. En ‘*Pariiiiie, je t`èèèème!*’

Ineens keek ze recht in de ogen van een douanebeambte die door het halletje liep. Hij had een snor en er liep een grote hond met hem mee. Een gevaarlijk duo, vond ze. Straks werd ze voor de Franse grens al uit de trein gegooid. Springen en schreeuwen mocht natuurlijk niet. En in een eersteklascoupé was het vast nog eens dubbel zo erg.

De ambtenaar in functie keek haar fronsend aan en de hond begon zachtjes te grommen. Ze probeerde zo onschuldig mogelijk te lachen. ‘Even mijn identiteitsdinges zoeken,’ verzon ze vlug en ze rommelde in haar tassen boven in het bagagerek. ‘Ah, hier is ie al!’ riep ze zogenaamd blij verrast, maar toen ze zich omdraaide was de douaneman gelukkig al weer doorgelopen. En de hond ook.

Opgelucht plofte ze weer terug op de bank en begon te giechelen. Van de spanning, van de liefde, van alles gewoon. Wat een geluk had ze toch. Ze was nog maar zestien en ze had nu al de liefde van haar leven gevonden. Haar allereerste vriendje die gelijk haar *prince charmant* was! Hoeveel meisjes konden dat zeggen? Het leek allemaal wel echt een film...

In het bagagerek lagen vijf tassen: een rugzak, twee schouder-tassen, een ouderwetse leren koffer die ze van haar vader Cees had geleend en een rode boodschappentas. Alles wat ze het komende jaar nodig had, zat daarin. Ze had niet-normaal veel spul-

len, er kon meer *niet* dan *wel* mee. Een hele zondag, van acht tot acht, was ze samen met haar beste vriendin Joosje bezig geweest met uitzoeken & weggooiden & opruimen & inpakken. Ze hadden stapeltjes gemaakt: heel belangrijk om mee te nemen, best belangrijk om mee te nemen, misschien wel heel belangrijk om mee te nemen en nog meer van dat soort categorieën.

Over een paar dingen hoefde Lot gelukkig niet na te denken. Als eerste had ze het filmscript *Een zomer in Parijs* ingepakt. Het script bestond uit niet meer dan een bundel vodjes, die lang geleden op een typemachine was uitgetikt. Iedere keer als ze het verhaal las, stroomde er een geluksgevoel door haar lijf. Samen met Cees had ze nog een poosje naar de echte film op zolder gezocht, nu verzong ze de bewegende beelden er gewoon maar bij. Sommige scènes zag ze haarscherp voor zich: mama die de rol van de mooie, maar best-wel-arme Juliette speelt. Mama die op een brommer door de zonnebloemvelden van het Franse platteland naar Parijs crosst. Mama die vanaf de kade naar haar Pierre zwaait, terwijl de wind met haar jurk speelt. Mama en Pierre die op een warme zomerdag bij een haven in de Seine springen. En het happy end, als mama en Pierre elkaar eindelijk weer tegenkomen in het Louvre. Dat laatste stukje was Lots lievelingsstukje, zo inspirerend!

Het filmscript lag in de ouderwetse koffer, afgesloten met een ingewikkelde cijfercombinatie. Je wist natuurlijk nooit wat voor onguere types je tegen kon komen. Parijs bleef een miljoenenstad. Verder zat er in die koffer een mini-filmcameraatje, zodat ze alles wat ze meemaakte kon filmen, de allermooiste foto's van mama, het filmaffiche van *Een zomer in Parijs* en een hele zoi romantische Franse films. Allemaal tips van Jee-Jee.

Ze viste de boodschappentas uit het rek en legde alle spullen die belangrijk waren voor het briljantste plan aller tijden op de

lege bank voor zich. Een heel jaar lang zou ze in Parijs gaan wonen. Minimaal. Misschien kwam ze wel nooit meer terug! Ze gloeide van trots, wat had ze dit toch weer tot in de puntjes voorbereid. Al die vrolijke mapjes, elastiekjes, opgepimpte formulieren, lintjes, lijstjes en kleurenprintjes... Over precies drie uur kwam ze in Parijs aan. Nog één keer wilde ze alles checken.

Als eerste pakte ze het fotolijstje. Daarin had ze de profiel-foto van Jee-Jee gestopt. Het was de enige foto die ze van hem had. Hopelijk herkende ze hem straks. En hopelijk was ie in het echt net zo knap. Ze kende hem namelijk alleen van internet. Van www.voiciunami.fr, een soort Franse Facebook. Jee-Jee was net als zij een filmgek, hij wilde later editor worden. Op voiciunami.fr had hij een paar filmpjes geplaatst en om de korte documentaire over een vegetarische Duitse herder had ze hardop moeten lachen. Zo origineel! Ze had meteen gemaild dat ze het zo komisch vond en gevraagd of hij niet nog meer geinige filmpjes kon opsturen. Hij schreef terug dat hij die nog aan het editen was. En dat ie eerst wat nieuwe geluidseffecten wilde uitproberen. Een week lang mailden ze iedere dag. Een grappige mix van Nederlands en Frans. Want ook zijn moeder was Frans en zijn vader Nederlands. Dat kon toch geen toeval zijn? Lot vertelde dat ze verslaafd was aan Franse romantische films. Jee-Jee stuurde meteen een lijstje van films die zich allemaal in Parijs afspeelden. Zoals:

*Bonjour mon amour *****

*Un bisou, deux bisous, trois bisous *****

Hoe meer sterretjes er stonden, hoe romantischer hij de film vond. Vijf was het allerbeste. Natuurlijk ging ze die meteen bekijken, en ze bleken precies dezelfde lievelingsscènes te hebben! Samen verzonnen ze het wilde plan om een filmpje over Parijs te maken, iets met zwervkatten of zo. Lot zou de regie doen en Jee-

Jee het camerawerk, het geluid, de montage en de special effects. En toen schreef hij dat ene zinnetje: *Jammer dat je niet in Parijs woont!*

Op de dag van Lots briljante ingeving was ze in haar eentje allerlei buitenlandse-avonturen-bemiddelingsbureautjes afgelopen. Dat was nog best een gedoe, er waren er wel honderd. Die kwamen met ideeën als druiven plukken in Bordeaux, kastelen opknappen in het Loire-gebied en dure taalscholen, van wel tienduizend euro per jaar, in heel Frankrijk. Maar ze wezen haar ook op rijke Franse gezinnen die op zoek waren naar een au pair. Dat laatste leek haar perfect. Veel van die gezinnen woonden namelijk in Parijs. Plus:

- Het kostte haar geen geld, ze kreeg zelfs zakgeld.
- Babysitten vond ze altijd al leuk om te doen.
- Rijke mensen woonden in mooie huizen en in chique buurten.
- Deftige mensen konden haar wat goede manieren bijbrengen. Van haar eigen vader had ze dat nooit geleerd en het kwam goed van pas als ze straks bij Jee-Jee over de vloer kwam. Het was tenslotte wel haar toekomstige schoonfamilie. En als je daarbij niet in de smaak viel, kon je een hoop problemen verwachten had ze in veel films gezien. *La terrible belle-mère* was de eerste titel die haar te binnen schoot.

Verder had ze alles zelf uitgezocht, opgevraagd en ingevuld: van inschrijfformulieren tot ingewikkelde buitenlandse verzekeringen. Ze had zelfs in het Frans gesolliciteerd. Maar dat was geen probleem, want vanaf haar vierde kreeg ze al Franse les van de superstrengere madame Tartine. Pas op het allerlaatste moment had ze Cees erbij gehaald. Hij moest een paar handtekeningen

zetten omdat ze nog minderjarig was. Hij keek niet eens waar hij voor tekende, zo vertrouwde hij haar. Gelukkig vond ie het belangrijk voor haar persoonlijke ontwikkeling dat ze in haar een-tje naar Parijs ging. ‘Het is uiterst zinnig om te kijken waar je vandaan komt,’ zei hij. En het kon volgens hem ‘absoluut geen kwaad om haar Franse woordenschat en grammaticale kennis nog verder uit te breiden.’

En nu was het zover, 1 juli. Eindelijk! De datum waar ze zo naartoe had geleefd. Ze zat écht in de Thalys. Ze sloot haar ogen en stelde zich voor hoe zij en Jee-Jee op zwoele zomeravonden langs de Seine wandelden, koele Orangina’s dronken op knusse terrasjes onder de platanenbomen en uren zoenden onder de Eiffeltoren. Vooral dat zoenen onder de Eiffeltoren...

Lots paklijst

- Twee metrokaartjes uit 2009, gekregen van buurvrouw Bettie die ze had overgehouden van een stedentripje. Hopelijk waren ze nog geldig.
- Etiquetteboekje *Hoe hoort het eigenlijk?* Mevrouw en meneer Pastisse, de familie bij wie ze ging wonen, woonden in een van de aller-chicste buurten van Parijs. Lauren - de vrouw des huizes - was een internationaal bekende modeontwerperster. Ze werkte voor het modehuis Cat&Walk en haar man was de rechterhand van de president. En ook Jee-Jee kwam uit een rijke familie. Zijn vader was de directeur van een multinational en Jee-Jee had een keer verteld dat ze een butler hadden. Een butler! Wie had er nou een butler?
- Een boekje over opvoeden. Dat had ze in Cees' boekenkast gevonden en dateerde nog uit de tijd dat ze een kleuter was.
- Een foto van Nicolas, de kleuter van vijf op wie ze ging passen, op een stepje. Het jongetje zag eruit als een engeltje met zijn lange blonde krullen en grote blauwe ogen.
- De roman *Au pair* van W.F. Hermans. Dit boek stond ook in Cees' boekenkast. Geen idee waar het over ging, maar gezien de titel kwam het vast van pas.
- Alle mailtjes die ze van Jee-Jee had gekregen en alle berichtjes die ze hem had gestuurd. Die waren allemaal erg lang, sommige wel vier kantjes! Gelukkig dat het was gelukt om haar verrassing niet te verklappen. Alleen gisteren had ze geschreven: *Hoi Jee-Jee, ik ben met een verrassing bezig. Maar ik kan er niets over zeggen. Het is namelijk geheim. Bisou, Lot.*
- Google Maps-printjes van de Grand Rue en omgeving.
- En last but not least: een enkeltje Parijs! Eerste klas, een cadeautje van Cees.

Bienvenue à Paris, Lot!

‘Is dit *Gare du Nord*?’ Verschrikt keek Lot om zich heen. Ze moest in slaap zijn gevallen!

De coupé zat nu vol mensen. De stapeltjes papier lagen gekreukt op de grond. De foto van Nicolas zat op haar wang geplakt. Snel griste ze de boel bij elkaar. Ze hoopte dat niemand de mails had gelezen die ze naar Jee-Jee had gestuurd.

Een vrouw met een sjaaltje in haar haren lachte naar Lot. ‘We zijn er bijna.’ Ze sprak het woordje ‘bijna’ op zijn Vlaams uit, het klonk als *beuna*. ‘Nog tien minutekes.’

Lot controleerde vlug of ze alle papieren nog had. In haar hoofd maakte ze een to-do-lijstje:

- Al die tassen moesten uit de rekken. Het liefst zonder iemand te bezeren.
- Die slordige teenslippers moesten uit. Ze wilde haar nieuwe zwarte lakschoenen met hak aandoen. Anders maakte ze geen goede eerste indruk. En dat is heel belangrijk, stond in hoofdstuk vijf van *Hoe hoort het eigenlijk?*
- Dat slaperige hoofd moest een uitgerust gezicht worden. Met een strak knotje en wat poeder en mascara ging dat hopelijk lukken. Ze had nog maar een paar minuten om de *Parisienne* in haar tevoorschijn te toveren. Alleen, hoe kreeg ze dat in hemelsnaam zo snel voor elkaar?

Lot stond op het perron te wiebelen op haar nieuwe schoenen, die ongelooflijk knelden. Een voor een gaf de Vlaamse mevrouw haar de tassen door het raam aan.

‘Voilà voilà voilà,’ zei de Vlaamse mevrouw.

‘Merci merci merci,’ zei Lot.

Toen het setje compleet was, zwaaide de vriendelijke mevrouw. Zij ging verder door naar het zuiden.

Lot keek om zich heen en zuchtte diep. Zo rook Parijs dus! Naar crêpes, croissants en uitlaatgassen – maar dan op een lekkere manier. Eigenlijk precies zoals ze het zich had voorgesteld. Wat was het druk hier! Iedereen haastte zich een andere kant op. De familie Pastisse zou haar opwachten bij de bakker op het station. *Chez* nog wat. In de verte zag ze een logo in gele neonletters met iets wat op een croissant leek. Ze besloot om er zo snel mogelijk naartoe te lopen. Wie weet stond de familie Pastisse al een poos te wachten. En hadden ze een spandoek gemaakt met *Bienvenue à Paris, Lot!* erop.

Ze bestelde nog maar een croissantje. Ze had er al twee met jam op. Waar bleef de familie Pastisse nou toch? In hun mailtje stond dat ze hier moest wachten. Dat wist ze zeker. En ze had ook netjes doorgegeven hoe laat ze aan zou komen. Ze wachtte nu al meer dan veertig minuten. Al tien keer had ze gebeld, maar er nam niemand op. Misschien klopte het nummer wel helemaal niet. En ze had geen idee hoe *madame* en *monsieur* Pastisse eruitzagen. Alleen van de kleine Nicolas had ze een foto, maar die liep hier natuurlijk niet alleen rond.

Ze klopte de croissantkruimels van haar T-shirt en ging op het stoepje voor de bakker zitten. Ze voelde een blaar opkomen. Die hakken deden nu al pijn en ze had er nog maar vijftig meter op gelopen. Er sjokten een heleboel reizigers voorbij. Een stem riep om dat er *pickpockets*, zakkenrollers, op het station actief waren.

Vlug checkte ze of ze al haar tassen nog had. Alle vijf stonden ze er gelukkig nog.

Ze haalde de mail van de familie Pastisse uit haar koffer en las hem vijf keer achter elkaar. Er stond écht niet in wie haar van het station kwam ophalen. Om de tijd te doden telde ze de verschillende mogelijkheden:

1. Meneer Pastisse, mevrouw Pastisse en Nicolas.
2. Meneer Pastisse en Nicolas.
3. Meneer Pastisse.
4. Mevrouw Pastisse en Nicolas.
5. Meneer en mevrouw Pastisse.
6. Misschien de vorige au pair?
7. Of wie weet hadden ze wel een dienstmeisje?
8. Of een chauffeur. Ze waren natuurlijk heel erg rijk.

Plotseling kwamen een man en een vrouw in stevige pas op haar afgestevend. De vrouw zag er heel mooi uit. Ze droeg een mosgroen mantelpakje, haar haren waren steil en donkerbruin en haar lippen knalrood. De man had een alpinopet op waardoor hij er erg Frans maar ook aardig uitzag, vond Lot. Ze ging rechtop staan. ‘*Bonjour!*’ zei ze opgewekt. De man en de vrouw gaven een kort knikje en liepen door naar de toonbank. Bij de bakker bestelden ze twee broodjes brie gezond. Lot gromde zachtjes. Deze mensen hadden blijkbaar gewoon trek en kwamen helemaal niet voor haar. Teleurgesteld ging ze weer op de grond zitten.

Ze pakte de boodschappentas en viste het kaartje van Google Maps eruit. De familie Pastisse was nu al meer dan drie kwartier te laat. Dan ging ze dat huis zelf maar zoeken. Zo moeilijk kon dat nou ook weer niet zijn en ze had tenslotte het adres. En twee metrokaartjes. Ze schopte de knellende hakken uit. In welke tas had ze ook al weer haar slippers gestopt?